

MIRCEA
ALBULESCU

Foyer

Sintem găzduiți, în această pagină, prin amabilitatea redacției revistei „Teatrul”, amabilitate dictată, fără îndoielă, de necesitatea de a permite actorilor să efectueze un schimb de opinii cât mai divers, referitor la activitatea lor artistică și, de ce nu, chiar la statutul lor social în cadrul colectivului în care lucrează ca angajați sau acolo unde sînt invitați să participe în calitate de colaboratori sau pur și simplu de... invitați. Deci, despre toate acestea, cît și despre altele, multe altele, cîte vor mai fi fiind crestare, mai adine sau mai la suprafață în oglinda ciobită a sufletului nostru, vom putea discuta (sper) în paginile revistei „Teatrul” sub genericul Foyer. Desigur, dacă titlul acestui loc de taină vă displace, putem să-i spunem altfel, sau altfel, de fiecare dată altul sau mereu același, titlul este ultimul lucru la care țin. Totul este ca cele ce se vor aduna dedesubt să reflecte cît mai fidel condiția actorului.

Iată-mă, deci, în plăcuta situație de a lansa o invitație către toți colegii și prietenii mei — cei pe care-i cunosc personal cît și cei pe care nu-i cunosc personal (încă), cei mai vîrstnici sau mai tineri decît mine — elanul unora și experiența celorlalți putînd să-și găsească aci un echilibru bine meritat, influențîndu-se reciproc.

Adunați în pătratul acestei pagini să putem discuta deschis și responsabil despre noi și ale noastre. Societatea actorilor (nu, nu ca instituție, bineînțeles) a fost dintotdeauna deosebit de agreabilă. Din experiența mea personală pot spune că puține amintiri din viața mea sînt mai plăcute decît acelea cînd, cadet fiind în trupa doamnei Bulandra, asistam undeva în colțul foyerului la discuțiile ce se încrucișau între Jules Cazaban, Mami Măruță (adică, evident, George Măruță), Ștefan Ciubotărașu și mulți alții cîți se întîmplau să treacă cu sau fără treabă prin acest foyer, patronați uneori de statura uriașă a meșterului Storin. Discuțiile aveau întotdeauna sare iar piperul era căutat cu precădere. Se vorbea despre toate, pe un ton destul de egal și aparent neinteresat. Tonul discuției creștea cînd fiecare spunea ultimele glume pe care le auzise. Dar cum arătau ochii lor, cum li se azeau cuvintele, atunci cînd vorbeau cu sfință pasiune și neiertătoare sinceritate despre arta lor, nu se poate spune în cuvinte. Foyerul în istoria teatrului a jucat dintotdeauna un rol deosebit de important. Este locul unde lucrurile se spun fără menajamente, este locul unde analizele sînt mai profunde și, de ce nu, mai adevărate, decît în cronica oricărui critic. Prin acel bun

sîmț de autodefinire, de autoorganizare a propriei lor vieți în teatru, loc în care, între altele fie spus, actorul își petrece mai bine de jumătate din viața sa activă, foyerul este acel loc în care opiniile actorilor trebuie să se întîlnească, trebuie să se cristalizeze în adevăr general acceptat, de către cei ce-și croiesc viețile împreună, trăind pe scenă viețile altora.

Sperăm ca și aceste întîlniri ale noastre să se dovedească spirituale, inteligente și în același timp destul de „la obiect”, ca miezul lor să poată pătrunde sigur chiar și prin... urechile acului.

Am ales această cale de a lansa invitația la o cît mai largă colaborare din partea tuturor actorilor, încă de la prima mea apariție în paginile revistei, pentru a da tuturor colegilor mei timpul necesar de a alege cum și cu ce anume vor să fie prezenți în Foyerul nostru.

Și un ultim amănunt, deosebit de util: putem conversa oricînd sau pe adresa revistei „Teatrul” (cu mențiunea: pentru rubrica Foyer) sau pur și simplu specificînd numele autorului rîndurilor de față, sau, dacă asta vă este mai agreabil, pe adresa Teatrului Național „I. L. Caragiale” — București, specificînd același nume.

Așadar, fotoliile sînt aliniate pe marginea paginii, cafelele aburesc în cești desperecheate, iar printre ele, așteptînd cu emoție gîndurile dumneavoastră, amfitrionul, MIRCEA ALBULESCU.